

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Μπάτε, κορίτσια, 'ς τὸ χορὸ νὰ μάθετε τραγούδια,
 Νὰ ἰδῆτε κόσμ' ὀλόκληρο, φωτολουσμένο κόσμο,
 Κι' αὐτὸς ὁ κόσμος νᾶρχεται καὶ νὰ περνᾷ ἐμπρὸς σας
 Μὲ τὴ χαρὰ τοῦ τραγουδιοῦ, μὲ τοῦ χοροῦ τὴ χάρι,
 Καὶ νᾶνε κόσμος ἀξίος, ζωντανεμένος κόσμος
 'Απ' τῶν βουνῶν τὰ ἔλατα, κι' ἀπ' τῶν δαδῶν τοὺς ἰσκιούς
 Κι' ἀπὸ τὸ δρόσος τ' Ἀπριλιοῦ, κι' ἀπ' τοῦ Μαγιοῦ τὴν αὔρα.
 Μπάτε, κορίτσια, 'ς τὸ χορὸ νὰ μάθετε τραγούδια !
 Μὲ τὰ φτερά τοῦ τραγουδιοῦ, μὲ τοῦ χοροῦ τὰ μάγια
 'Σ τὴν ἀνοιξιμένην ἐσοχὴ, 'ς τοὺς κάμπους νὰ βρεθῆτε
 Νὰ ἰδῆτε μέσα 'ς τοὺς ἀγρούς τὰ στάχια μεστομένα
 Νὰ ἰδῆτε καὶ τὰ καρπερά τ' ἀμπέλια πέρα-πέρα,
 Καὶ τῆς δουλειᾶς τὸν ἴδρωτα τὸν τίμιον νὰ ἰδῆτε
 Πῶς πέφτει καὶ πῶς γίνεται 'ς τὴ γῆ μαργαριτάρι.
 Μὲ τὴ χαρὰ τοῦ τραγουδιοῦ, μὲ τοῦ χοροῦ τὴ χάρι !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 214)

Πο τινων ἡμερῶν, μετα-
 θὰς εἰς τὴν οἰκίαν του,
 τὸν εὔρον πρὸ τῆς τρα-
 πέζης του, μὲ πολλὸ ζω-
 πρᾶν ἔκφρασιν προσώ-
 που, νὰ γράφῃ μίαν ἐπι-
 στολήν.
 « Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ
 τελειώσω ;
 — « Ὄ, βεβαίως ! »
 Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελειώσεν ἡ ἐπιστολή :

« Ἴδου μία ἐπιστολή, εἶπε δεικνύων
 μοι αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ συμπληρώσῃ τὰς
 συνομιλίας μας. Δὲν σὰς τὰ εἶπα ἄλ-
 ἄκομη. Περὶ τὸ ξύλινόν μου πόδι ἐ-
 πλέγη ἐν μικρὸν μυθιστόρημα, πολὺ
 ἀπλοῦν, τὸ ὁποῖον ὅμως πολὺ μὲ συγ-
 κινεῖ καὶ ἐλπίζω νὰ συγκινήσῃ καὶ σὰς
 εἴς αἰτίας μου.
 » Ὅταν ἀκόμη διέτρεχα τὸν ἔσχατον
 κίνδυνον, μετὰ τὴν ἐγχείρησιν, ὁ χει-
 ροῦργος μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸ Παρίσι
 ἕνα βοηθὸν του, ἕνα νεαρὸν διδάκτορα, διὰ
 νὰ μου κάμνῃ τοὺς ἐπιδέσμους. Εἶνε ἀ-
 ποτρόπαιον θέαμα τὸ ἀκρωτηριασμένον
 μέλος ! Διὰ τὴν νεότητά προπάντων
 ἀποτελεῖ ἀντικείμενον οἴκτου, ἀποστρο-
 φῆς, φρίκης, τὴν ὁποίαν πολλάκις καὶ ἡ
 γενναϊότερα καρδιά δὲν δύναται νὰ κα-
 τανικήσῃ. Μαζὶ μας ἔξῃ μία ἀνεψιά
 τοῦ συζύγου μου, τὴν ὁποίαν εἶχαμεν
 υιοθετήσῃ, καὶ ἡ ὁποία εἰσήρχετο τότε
 εἰς τὸ δεκάτον ὄγδωρον ἔτος τῆς ἡλικίας
 τῆς. Ἐξ ἰδίας προαιρέσεως αὐτὴ ἐγι-
 νεν ἡ βοηθὸς τοῦ ἱατροῦ. Δὲν ἠσθάνετο
 καμμίαν δειλίαν, καμμίαν ἀποστροφὴν,
 καμμίαν φρίκην. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι
 ἀνέκαθεν ἦτο Ἄδελφὴ τοῦ Ἑλέους.
 Ὁ νεαρὸς χειρουργὸς συνεκινήθη πολὺ
 ἀπὸ τὴν γενναϊότητά τῆς, τὴν ἀφοσίωσιν

καὶ τὴν ἀπλότητα. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐ-
 κείνην ἔκαμεν ἐντύπωσιν μεγάλην ἡ
 πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίς του. Ἡ κοινὴ των
 συμπάθεια τοὺς ὠδήγησε πρὸς ἄλλο αἰ-
 σθημα. Εἶχον ἀγρυπνήσῃ ὁμοῦ, εἶχον
 κλαύσῃ ὁμοῦ, εἶχον προσευχηθῇ ὁμοῦ,
 εἶχον ἐλπίσῃ ὁμοῦ καὶ μίαν νύκτα, ὅταν
 ἐξέλειψε πλέον πᾶς κίνδυνος, ἐμνη-
 στεύθησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ
 ἡγαπημένου των ἀσθενοῦς, τὸν ὁποῖον
 αὐτοὶ εἶχον σώσῃ ! Ἡ προῖξ, τὴν ὁ-
 ποίαν ἠμποροῦσα νὰ δώσω εἰς τὴν ἀνε-
 ψίαν μου ἦτο σχετικῶς μικρὰ καὶ ἐκεῖ-
 νος δὲν εἶχε σχεδὸν τίποτε, οὔτε κἂν
 τὴν ἀδειαν ἀκόμη νὰ μετέρχεται τὸν
 ἱατρὸν. Ἄλλ' εἶχον θάρρος καὶ οἱ δύο,
 πεποιθησὶν ἀμοιβαίαν, καὶ ἀγάπην. Ὁ
 προϊστάμενός του μοῦ τον ἐσύστησεν ὡς
 νέον μὲ πολλὸ μέλλον. Τοῦτο μ' ἔκαμε
 νὰ συγκατατεθῶ ἄδύνατον, ἔλεγα, ἄλ-
 λως τε νὰ μὴ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς γάμον,
 συναπτόμενον ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας.
 Καὶ μετὰ ἕξ μῆνας προσδοκίας καὶ δοκι-
 μασιῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων
 ἐκείνη μὲν συνεπλήρωσε τὴν μικρὰν τῆς
 προῖκα, ἐκεῖνος δὲ μετὰ λαμπρὰς ἐξε-
 τάσεις, ἔλαβε τὴν ἀδειάν του, ἐγκαινί-
 ασα τὸ ξύλινόν μου πόδι, ὠδηγήσας τὴν
 ἀνεψίαν μου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ τὸ
 στεφάνωμα. « Ὄ, τί λαμπρὰ ἡμέρα ! Καὶ
 πόσον εἶχα δίκαιον ! Ἐπέρασαν δύο
 ἔτη ἀπὸ τότε. Ζοῦν πολὺ ἀγαπημένοι,
 ἐκείνος πηγαινέει λαμπρὰ ἔχων τώρα
 καὶ ἕνα κοριτσάκι τὸ ὁποῖον λατρεύουν.
 Ἴδου τὸ γράμμα, ποῦ μοῦ ἔστειλε σὴ-
 μερα τὸ πρῶτ' ἡ ἀνεψιά μου : Εἰς αὐτὸ
 ἀπαντοῦσα, ἔταν ἤλθατε :

« Ἀγαπητὴ καὶ πολυπόθητε θεῆ μου.
 » Σήμερα εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου μας.
 » Πόσον λυπούμεθα ποῦ δὲν εἶνε δυνα-
 » τὸν νὰ ἔλθωμεν νὰ σας ἀσπασθῶμεν.
 » Συλλογισθῆτε λοιπὸν παρῆλθον δύο
 » ἔτη εὐτυχίας, ἡ ὁποία αὐξάνει ὀλονὲν
 » καὶ τὴν ὁποίαν εἰς σὰς καὶ μόνον ὁ-

» φείλομεν ! Πόσον πρέπει λοιπὸν νὰ
 » σας ἀγαπῶμεν, νὰ σας λατρεύωμεν !
 » Τὸ ὄνομά σας εἶνε τὸ πρῶτον ποῦ ἔ-
 » μαθα εἰς τὴν μικρὰν μου θυγατέρα.
 » Ὅχι εἴθε ὁ πρῶτος, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ
 » παρακαλέσῃ τὸν Θεόν. Ὑπάρχει ἐν
 » τούτοις ἐν νέρος εἰς τὸν αἰθρίον μας
 » οὐρανόν : ἡ σκέψις ὅτι ἡ εὐτυχία μας
 » παρήχθη ἀπὸ τὴν δυστυχίαν σας καὶ
 » ὅτι ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα πλήρεις χα-
 » ρᾶς καὶ εὐδαιμονίας, σεις μετὰ κόπου
 » κάμνετε τὸν γῦρον τοῦ κήπου σας μὲ
 » τὸ ξύλινόν σας πόδι. Ἄδύνατον νὰ
 » το συλλογισθῶ αὐτὸ χωρὶς νὰ κλαύσω.
 » Δὲν τολμῶ πλέον νὰ εἶμαι τόσο εὐ-
 » τυχῆς . . . μέμφομαι μάλιστα τὸν ἐαυ-
 » τόν μου δι' αὐτὸ. Συγχωρήσατέ με,
 » καλὲ μου θεῆ, καὶ εὐλογεῖτέ μας ὅπως
 » σὰς ἀγαπῶμεν. »

— « Ὄ, εἶνε πολὺ συγκινητικὴ αὐτὴ
 ἡ ἐπιστολή, εἶπα.
 — Νὰ ! ἄλλ' ἀκούσατε τί της ἀπὴν-
 τῆσα καὶ ἐγώ :

« Νὰ μου κάμῃς τὴν χάριν νὰ σω-
 » παίης. Διατί λοιπὸν μοῦ ὀμιλεῖς
 » οὕτω διὰ τὸ ξύλινόν μου πόδι ; Νομί-
 » ζεις ὅτι πρόκειται περὶ δυστυχίας ;
 » Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ποτὲ δὲν το κυττά-
 » ζω, χωρὶς νὰ τῷ λέγω εὐ χ α ρ ι σ τ ῶ ;
 » Χιλιάκις περισσότερο μοῦ ἔκαμε κα-
 » λὸν παρὰ κακὸν καὶ εἰς ἐμὲ ἐπρότει-
 » νεν ὁ Θεὸς νὰ ξεγίνουσι διαμῆς, ὅσα
 » ἔγιναν πρὸ τριῶν χρόνων, νὰ σου
 » πάρῃ ὀπίσω τὴν εὐτυχίαν σου καὶ νὰ
 » μου δώσῃ ἀντ' αὐτῆς τὸ ξύλινόν μου
 » πόδι, θὰ τῷ ἔλεγα : « Φύλαξέ μου
 » το διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, καλὲ μου
 » Θεέ ! Εἰς αὐτὸν δὲν θέλω ἄλλο ἀπὸ
 » τὸ ξύλινον αὐτὸ πόδι, ποῦ μ' ἐδοήθησε
 » νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀγαπητὴν μου ἀνε-
 » ψίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ! »

Κατὰ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν E. Legouin
 KIMON AKIANDIS

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΣΥΜΠΛΑΚΤΗΣ

Αὐτὸ που θὰ σου διηγηθῶ τώρα—μοῦ
 εἶπε μίαν ἐσπέραν ἡ Σελήνη,—συνέβη
 τὸ περασμένον ἔτος εἰς μίαν μικρὰν ἐ-
 παρχιακὴν πόλιν. Ἀνέγνωσα τὴν ἱστο-
 ρίαν κατόπιν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἄλλα
 δὲν τὴν διηγούνητο τόσο καλὰ, ὅσον τὴν
 εἶδα ἐγώ. Ἄκουσε λοιπὸν :

Ὁ ἀρκουδιάρης ἐκάθητο εἰς τὴν αἰ-
 θουσαν μικροῦ πανδοχείου καὶ ἐδειπνοῦσε
 ἡσυχα, ἐνῶ ἡ ἄρκτος του,—ἡμερον ζῶν
 τὸ κακόμοιρον, ποῦ δὲν ἐπέιραζε κανένα
 ἄν καὶ εἶχε ἕνα μούτρο ἀρκετὰ φοβερόν,
 —ἦτο δεμένη ἀμελῶς ἔξω εἰς τὴν αὐλήν,
 ὀπίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸν ξύλων. Ἐπάνω
 εἰς τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο μικρὰ δωμάτια, εἰς
 τὰ ὁποῖα ἐκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ
 ξενοδόχου, τὰ τρία παιδάκια του ἐπαίζαν,
 φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς ἀκτῖνάς του. Τὸ με-

γαλῆτερον μόλις ἦτο ἕξ ἐτῶν τὸ μικρό-
 τερον δὲν θὰ ἦτο ἀκόμη δύο. Ἐξαφνα
 ντοῦ π ! ντοῦ π ! ντοῦ π ! Κάποιος
 ἀναβαίνει βαρεῖα—βαρεῖα, τὴ σκάλα.
 Ποῖός νὰ εἶνε ἀρὰ γε ; Ἡ θύρα ἀνοίγει
 καὶ ἐμβαίνει . . . ἡ κυρία ἀρκουῖδα. Ἐ-
 βαρέθηκε, φαίνεται, νὰ μένη μόνη τῆς
 ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ἐλύθηκε καὶ
 μὴ καὶ δύο, ἴσα ἐπάνω . . . Τὰ εἶδα ἔλα
 μὲ τὰ μάτια μου,—μοῦ ἔλεγεν ἡ Σε-
 λήνη. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ παιδιὰ ἐκατα-
 τρόμαξαν, ποῦ εἶδαν ἕξαφνα ἐμπρὸς των
 τὸ κελώριον καὶ μαλλιαρὸν ἐκεῖνο ζῶν.
 Καὶ ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ
 τὰ ἐπιπλα. Ἀλλὰ ἡ ἄρκτος τὰ εὔρε
 καὶ τὰ τρία καὶ ἄρχισε νὰ τα μυρίζη.
 νὰ τα γλύφῃ, χωρὶς ὅμως νὰ τα πειράξῃ
 διόλου. « Πρέπει νὰ εἶνε μεγάλο σκυλί »
 εἶπαν τὰ παιδιὰ καὶ τὴν ἐχάιδευσαν. Τότε
 ἡ ἄρκτος ἐξηπλώθη εἰς τὸ πάτωμα. Τὸ
 μικρότερον παιδάκι ἀνέβη εἰς τὴν ράχιν
 τῆς καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ τὸ κρυφτό, νὰ
 γῶν τὸ κεφαλάκι του μὲ τὰ χρυσὰ του
 σγουρὰ μέσα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ μαύρην
 γούαν τῆς ἄρκτου. Κατόπι τὸ μεγαλῆ-
 τερο ἐπῆρε τὸ τύμπανόν του καὶ ἤρχισε
 νὰ το κυτᾶ μὲ δύναμιν. Ἀμέσως τότε
 ἡ ἄρκτος ἐσηκώθη εἰς τὰ πσινα τῆς
 ποδάρια καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ. « Ὄ, τί
 εὐμορφος ποῦ ἦτο ὁ χορὸς τῆς ! . . . Τὰ
 παιδιὰ ὕστερα ἐπῆραν τὰ τουφεκάκια τους,
 ἔδωσαν ἕνα εἰς τὴν ἄρκτον καὶ ἐκείνη
 το ἐπῆρε καὶ το ἐκράτησε καλὰ. Τὶ θαυ-
 μάσιο σύντροφο γιὰ τὰ παιγνίδια ποῦ
 βρῆκαν τὰ παιδιὰ ! Καὶ ἄρχισαν νὰ βη-
 ματίζουν καὶ οἱ τέσσαρες. Ἐν δύο, ἐν δύο !
 Κάποιος τότε ὠθησε τὴν θύραν καὶ
 εἰσήλθε . . . Ἦτο ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν.
 « Ὄ νὰ ἐθλεπες τί τρόμος ποῦ τὴν ἐπιασε
 ἐκείνην τὴν στιγμὴν ! Ἀλαλή, μὲ πρό-
 σωπον κάτωχρον, μὲ στόμα ἡμίανοικτον,
 μὲ μάτια γουρλωμένα, ἀπέμεινεν ἐκεῖ
 τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τῆς
 εἶπε γλυκὰ :

— Μὴ φοβάσαι, μαμά ! τοὺς στρα-
 τῶτες μονάχα παίζουμε. Εἴμαστε ὀλοὶ
 φρόνιμοι ! »
 Ὑστερα ἀνέβηκεν ὁ ἀρκουδιάρης.
 (Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΕΝ)

ΥΣ ΑΓΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΠΗΞ

Ἐν ἄγριογούρουνο
 σὲ μιὰ πέτρ' ἀκόνιζε
 τὰ μεγάλα δόντια του
 ἀλεπού τ' ὠρῆνσε :
 —Κυνηγὸς δὲν ἔρχεται,
 σκύλος δὲν ἐφάνηκε,
 δέ μου λὰς τὰ δόντια σου
 νάκονιζες τ' ἠθέλες ;
 — Ἀλεπού, πῶς τῶκανες
 καὶ δὲν το κατάλαβες ;
 πρὶν νάλθῃ ὁ κίνδυνος
 πρέπει νάμαστ' ἔτοιμοι !

(Ἀίσωπος μῦθος) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἐχάρισεν ἕνα ὥρολογάκι. Τί χαρὰ ! Ἀκόμη δὲν
 το πιστεύω καλὰ-καλὰ, ὅτι ἀπὸ χθὲς ἔχω ἕνα ὥρολογάκι δικό μου,
 ἐντελῶς δικό μου. Καὶ εἶνε τί εὐμορφο καὶ τί μικρούτσικο τὸ ὥρολο-
 γάκι μου ! Ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶπε : « Νὰ, Τάσσο, ἐπειδὴ εἶσαι φρόνιμος
 καὶ ἐπιμελής, πάρε ἕνα ὥρολογάκι μικρὸ καὶ καλὸ σὰν κ' ἐσένα ! »
 Δὲν το χορταίνω ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Τὸ ἀνοίγω, τὸ κλείω, τὸ
 κυττάζω, τὸ φιλῶ, τὸ χαιδεύω, τὸ βάζω στ' αὐτὴ μου . . .
 Καὶ τὸ ὥρολογάκι κυτᾶ σὰν μικρὴ καρδοῦλα : Τικ-τάκ ! τικ-τάκ !
 Εἶνε ζωντανὸ τὸ ὥρολογάκι μου. Δι' αὐτὸ θέλει καὶ πολλὴν προσοχὴν.
 Αὐτὸ δὲν εἶνε σὰν κάτι ἄλλα παιγνίδια, ποῦ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τα
 ρίξῃ καὶ κάτω χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε. Ἄ, ὄχι ! τὸ ὥρολογάκι εἶνε
 ὀλωσδιόλου ξεχωριστό. Τὸ παραμικρὸ νὰ πάθῃ, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ μπα-
 μπᾶς, ἡ καρδοῦλα σταματᾷ ἀμέσως καὶ δὲν κάμνει πιά τικ τὰκ, τικ
 τὰκ !
 Τὸ ὥρολόγι ὅμως δὲν εἶνε καθεαυτὸ παιγνίδι. Εἶνε χρήσιμον, πολὺ
 χρήσιμον πράγμα. Σοῦ δείχνει τὴν ὥραν, σοῦ ἐνθυμίζει τὰ χρέη σου,
 τὰ μαθήματά σου, σοῦ φωνάζει ὅτι ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ δὲν πρέπει νὰ
 τον χάνῃς. Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Ἀπὸ χθὲς ποῦ το ἔχω, δὲν
 θέλω νὰ χάσω οὔτε στιγμὴ. Σήμερα τὸ πρῶτ' οὔ ἐξύπνησα εἶδα εὐθὺς
 τὸ ὥρολογάκι μου. Καὶ ἄμα μοῦ εἶπε μὲ τοὺς χρυσοὺς του δείκτας ὅτι
 ἡ ὥρα εἶνε ἐπτὰ καὶ τέταρτο, ἀμέσως ἐπετάχθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
 ἐνδύθηκα γρήγορα, ἤπια τὸ γάλα μου γρήγορα, ἐπέρασα μὴ τὰ μα-
 θήματά μου καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ σχολεῖον. Ἦλθα πρῶτος ! κανεὶς δὲν
 ἔχει ἔλθῃ ἀκόμη. Ποτέ μοῦ δὲν το κατώρθωσα αὐτὸ καὶ ὁ διδάσκαλος
 εἶχε πάντα παράπονά πῶς ἀργοῦσα. Νὰ ἤξευρα ὅμως, τί θὰ πῆ σήμερα
 ποῦ θὰ με ἰδῇ ἐδῶ τόσο ἑνώρις ; Καὶ αὐτὸ τὸ χρεωστῶ εἰς τὸ ὥρολο-
 γάκι μου. Τικ-τάκ, τικ-τάκ.
 Ἐλα ἐδῶ, χρυσὸ μου ὥρολογάκι νὰ σε ξαναφιλήσω. Ἐσὺ θὰ γίνῃς
 ὁ καλλίτερός μου φίλος. Θὰ σε προσέχω πολὺ, πολὺ. Θέλω νὰ μου
 ἐνθυμίζῃς πάντα ὅτι ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνω οὔτε
 στιγμὴ. Ἐλα τώρα νὰ μοῦ τα πῆς καὶ σὺ εἰς τ' αὐτὴ . . .
 Καὶ τὸ ὥρολογάκι κυτᾶ ὀλοένα σὰν μικρὴ καρδοῦλα : Τικ-τάκ !

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 213)

Τὸ μόνον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον διετήρει κάποιαν ἀταραξίαν, ἦτο ἡ Ἐλένη, ἡ νεαρά ὀκλαμηπόλος...

— Τί ἔχεις, Λουκία μου; τί ἔχεις, παιδάκι μου; ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ...

— Τὰ ποντίκια! τὰ ἄσπρα ποντίκια! εἶπε τρέμων τὸ κοράσιον.

— Μάλιστα, ποντίκια! ἐπανάλαβε γαλλιστί ἡ δεσποινὶς Ἄλβυ...

— Νά, ἓνα θέλει νάνεθ' εἰς τὸ τραπέζι, εἶπε θρηνηδῶς ἡ Λουκία...

— Ὅχι, δὲν εἶνε πειά! ἀνήγγειλεν ἡ Ἐλένη θριαμβευτικῶς...

— Κλείστε τὴν πόρτα μὴν ξαναέλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ...

— Πουλάκι μου, ἔλεγε, χρυσὸ μου παιδί... Πῶς ἐφοβήθηκα...

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Λουκία ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀναίσθητος.

Ἡ καίμενη ἡ κούκλα! Ἦτο τόσοσιν ὀλίγον γενναϊόφυγος...

Τὴν ἐξήπλωσαν εὐθὺς εἰς ἓνα καναπέν, ὠχρὰν ὠχρὰν καὶ με ἐνδύματα καταζαρωμένα...

Ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἀθῶα του ἀστειώτης...

— Κ' ἐγὼ τὰ εἶδα ποῦ ἔτρεχαν εἰς τὸ πάτωμα, εἶπε καὶ ἡ γαλλὶς παιδαγωγός.

Ἡσθάνετο συγχρόνως φόβον καὶ ἐκπληξίν, βλέπων κατὰ ποῖον τρόπον ἐτελείωσεν ἡ ἀπόπειρά του...

τὰς φοβεράς συνεκείας τοῦ ἀστείου του, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του...

— Ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον ἡ Λουκία— τοῦτο δὲ συνέβη γρήγορα...

— Ὡς ἀρχαῖος ὑπηρέτης τῆς οἰκίας ἔχαιρε μερικὰ προνόμια.

— Μάλιστα! κάμνεις πῶς δὲν ἤξευρες; Μέσα εἰς τὸ κελλὰρι σου...

— Τί εἶνε μέσα εἰς τὸ κελλὰρι μου, μετὰ τὴν ἀδειάν σου, κυρία;

— Ποντίκια; ποντίκια μέσα εἰς τὸ κελλὰρι μου;

— Ἡ Ἐλένη τα εἶδε ποῦ ἐκρύφθησαν ἐκεῖ μέσα.

— Ποτὲ δὲν ἦταν ποντίκια εἰς τὸ κελλὰρι μου!

— Τολμᾶς νὰ ἰσχυρίζεσαι, ὑπέλαβεν ἡ λαίδη...

— Μετὰ τὴν ἀδειάν σου, κυρία μου, ποτὲ τὰ ἄσπρα ποντίκια τοῦ κυρίου Φιλίππου...

— Τὰ εἶδα, ἡ μᾶλλον εἶδα ἓνα. Εἶμπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὸ μονάχα...

— Τὸ καίμενο τὸ παιδί! εἶπε καθ' ἑαυτὸν κλείσας τὴν θύραν...

— Κ' ἐγὼ τὰ εἶδα ποῦ ἔτρεχαν εἰς τὸ πάτωμα, εἶπε καὶ ἡ γαλλὶς παιδαγωγός.

— Μετὰ τὴν ἀδειάν σου, κυρία μου, εἶπε ὁ οἰκονόμος...

κυρίου Φιλίππου δὲν ἐβγήκαν διόλου ἀπὸ τὸ κλουβί των.

— Πῶς εἶμπορεῖς νὰ ὑποστηρίξῃς ἓνα τέτοιο ψεῦμα, Βασέτε!

— Διόλου, κυρία μου! ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀδειάν σου...

— Ναι! ἐξηκολούθησεν ἡ λαίδη δὲν πρόκειται διόλου...

— Τότε κυρία, θά μου ἐπιτρέψετε νὰ ὑπάγω...

Καὶ ἐπεξηγήσας ὅπως ἐπεθύμει μίαν χειρονομίαν...

— Δὲν σὰς το ἔλεγα; εἶπε με θριαμβευτικὸν ὕφος.

— Πολὺ περίεργον πρᾶγμα, ἐψιθύρουν ἡ λαίδη...

— Ὁ οἰκονόμος ὑπεκλίθη ἐδαφιαίως καὶ ἀπεσύρθη.

— Τὸ καίμενο τὸ παιδί! εἶπε καθ' ἑαυτὸν κλείσας τὴν θύραν...

— Κ' ἐγὼ τὰ εἶδα ποῦ ἔτρεχαν εἰς τὸ πάτωμα...

— Μετὰ τὴν ἀδειάν σου, κυρία μου, εἶπε ὁ οἰκονόμος...

— Ἡσθάνετο συγχρόνως φόβον καὶ ἐκπληξίν, βλέπων κατὰ ποῖον τρόπον...

— Ἡσθάνετο συγχρόνως φόβον καὶ ἐκπληξίν, βλέπων κατὰ ποῖον τρόπον...

— Ἡσθάνετο συγχρόνως φόβον καὶ ἐκπληξίν, βλέπων κατὰ ποῖον τρόπον...

— Ἡσθάνετο συγχρόνως φόβον καὶ ἐκπληξίν, βλέπων κατὰ ποῖον τρόπον...

ΚΑΚΗ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ὁ ἄγγλος Ἐρβέρτος Σπένσερ εἶνε ὁ μέγιστος καὶ ἐνδοξότερος τῶν ζώων φιλοσόφων.

Μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Λέσχην, νεκρὸς λόρδος τῷ ἐπρότεινε νὰ παίξουν μαζί μίαν παρτίδαν μπιλιάρδου.

Ἐπερὶ φανος πολὺ διὰ τὸ κατόρθωμα ὁ νεκρὸς λόρδος, ἀφῆκε τὴν ἰδικήν του καὶ ἐπροχώρησε...

— Ἄγαπητέ κύριε, μὴ περιμένετε συγχαρητήρια! Μετρία ἄσκησις καὶ δεξιότης...

Καὶ ὁ πρὸ μικροῦ θριαμβευτῆς ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεσύρθη...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δὲν ὑπάρχει πλέον βραχυβίον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν χερὰν τοῦ κακοῦ

Ἡ ἀνία ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τῆς ὀκνηρίας.

Τὸ περιορισμένον πνεῦμα, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δοκισμοσύνη...

Οἱ ἀμαθεῖς εἶνε οἰηματῖαι, ὅπως οἱ τυφλοὶ βαδίζουσι μετὰ ἀνυψωμένην πάντοτε τὴν κεφαλὴν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Σὰς το εἶπα χίλις φορές, ἔλεγε ἡ Διδασκάλισσα...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ ἔβλεπε τὰ γραπτὰ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου...

— Γιατί ἔτσι; ἠρώτησε. Καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου...

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκος ταξιδεύει. Ἐνῶ φεύγει ἀπὸ ἓν ξενοδοχεῖον...

— Δὲν πιστεύω νὰ με ἐξαχθῇ ὁ κύριος! Καὶ ὁ Κουριοκεφαλᾶκος...

— Ἄ, ἐννοῖά σου, παιδί μου! θά σου γράψω. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριπολίμου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΚΑΛΗ ΜΕΡΑ ΣΑΣ, παιδιά μου! Εἶμαι ἐγὼ, ἡ Διαπλάσις.

Εὐγε εἰς τὸν φίλον μου Ὁρφέα! Μοῦ γράφει ὅτι θὰ ἔεσπα θῶ σ' ἡ—εἶνε ἡ ἴδια του λέξις...

Ἐκαστος μίαν βεβαίως ἔχει μητέρα — μοῦ γράφει ὁ καλὸς μου Δὸρ Κεχώτης...

Ἡ μετριοφροσύνη μοῦ ἀρέσει, φίλε Ἀρθούρε Κοῦν...

Ἐλαβα τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμόν. Κερκυραϊκὴ Μέλισσα...

ἐπρόφθαναν ἄλλως νὰ μου στείλουν τὰς ἀπαντήσεις των...

Δικαίως ἀνυπομονεῖ νὰ μάθῃς τὴν νέαν μου καινοτομίαν...

Ἔτοιμα ταποπέσματα τῆς Β' Κυριακῆς, ἀγαπητῆ Μαρουσιώτισσα...

Κατὰ λάθος σοῦ ἐστάλησαν δύο φυλλάδια ἀντὶ ἐνός...

Φαίνεται ὅτι δὲν ἀναγνώσκεις τὴν ἀλληλογραφίαν μου...

Μετὰ τὴν ὄραν των καὶ αἱ ἰδικαὶ σου πνευματικαὶ...

Δὲν σ' ἐλησμονήσα διόλου, ἀγαπητόν μου Ρόδον τῆς Ἐθδοίας...

Φιλτάτα, Διογενὴ Λαέρτιε, σοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον...

Ἄπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ εἶπα τὸνομά σου, σοῦ ἤλλαξα ψευδώνυμον...

Μὰ τὴν ἀλήθειαν τώρα μετὰ τῆς ζέστες, εἶσαι ἀληθῆς δροσιτικόν...

Εἶπα εἰς τὸν Ἀναγνάν, καλὴ Δάφνη, ὅτι τοῦ προσφύρεις...

Ἐλαβον καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ «Σκοποῦ» Ἀνδρέε Ἡπειρώτα...

Πολὺ λυποῦμαι, ἀγαπητῆ Αὐλὶς, ποῦ ἤλθε τῶντι κατόπιν ἐορτῆς...

Ἡμερὶ ὀλίγον θυρωμένη ποῦ δὲν μου ἔγραψες, Ὁραία Κέρκυρα...

Κανὲν ἀπὸ τὰ σταλέντα ψευδώνυμα, Μαυροτεῖον τῆς Δωδώνης...

Θέλω νὰλλᾶξω ψευδώνυμον μοῦ γράφει μία

φιλη μου και να γίνω Τσουκνίδα. Τσουκνίδα-πως δεν φοβούμαι από εχθρούς. Ποιος τομά να χαλάσει την ήσυχία της τσουκνίδας; Πολύ καλά, φιλάτη Τσουκνίδα! Δεκτόν.

Εξηγήσουσα την μετοχήν, *Χρυσάτε*, και έστειλα το αντίτιμον εις την οικίαν Επιτροπής. Έχεις θερμάς ευχαριστίας.

Ηρώες της Ημέρας, καθώς σας έλεγα, ή Ιουλία του κ. Φαίδωνος. Σήμερον αποτελεί το θέμα όλων σχεδόν των επιστολών των μικρών μου φίλων. Έκτός εκείνων που μου έγραψαν από πριν, ο *Αδν Κιχώτης* παραβάλλει την Ιουλίαν προς θυγατέρα ή οποία θα υβρίζει και θα επί-κραινε διά σκληρών λόγων την ιδίαν αυτής μητέρα. Έλπίζει δε ότι θα τιμωρηθή εις την μέλλουσαν ζωήν. Το *Ρόδον της Εδδαίας* ονομάζει την μιν Ιουλίαν δυστυχή και αξιολύπητον, την δε θείαν της τρέλλην, (κατ'αυτής δε κυρίως είνε θυμωμένον). Η *Μόδοσ Πολύμνια* με διαβεβαίωθ ότι αν αυτά της τα έλεγον εκείνης ή Ζουλή δύο ημέρας θα ήτο νευριασμένη. Ο *Λεοντόκαρδος Λεωνίδας* έλυπηθη πολύ πού εις την γλυκειάν μας Ελλάδα υπάρχουν τέτοια κορίτσια. Έλπίζει όμως ότι θα είνε πολύ όλιγα. Η *Ελ-ληνική Καλλιτέχνης* εύχεται να εύρεθ ή κατάλληλος ιατρός διά να την θεραπεύση την δυστυχή, διότι την λυπείται κατάκαρδα. Η *Οραία Κέρκυρα* με βεβαίωθ ότι, αν είχε φίλην την ανόητον αυτήν Ζουλήν, δεν θα έγύριζε πλέον να την κυτάξη. Το *Μαντείον της Δωδώνης* θα ήβλεπε πολύ να μάθ η και το επώνυμον της Ιουλίας (άλλ' όχι, αυτό πλέον θα ήτο σκληρότης). Τέλος ο *Καλός Γείτων* έστειλε περί τούτου μιαν ώραιότατην επιστολήν προς τον κύριον Φαίδωνα, ή όποια αξίζει να δημοσιευθ ή όλόκληρος εις το προσεχές φυλλάδιον.

Ασπασμοί, πληροφορίας. — Ο *Ορφεός* ασπάζεται και πάντοτε ένθυμείται τον άγαπητόν του Γιαννάκη τον *Στρατηγόν*. Ο *Κομπούκιος* ευχαριστεί τον φίλον *Κιχώτην* διά τους επάνους και τον συγχαίρει διότι έπήρε

τον πρώτον βαθμόν μεταξύ των συμμαθητών του. Έπιθυμεί δε πολύ να τον ιδή. Ο αυτός ζητεί την ήλικίαν του *Σαλαμούδ Κόμου* και της *Μαρίδας του Φαλήρου*. Ο *Καλός Γείτων* ευχαριστεί την *Αττικήν Νόττα* διά την προθυμίαν, μεθ' ής τ η απήγγησε και δεν πειράζει αν δεν τ η είπε πονομά της. Αν έχ η την περιέργειαν, ής μάθ η ότι αυτός ονομάζεται Ι.Α.Κ. Η *Ποιήτρια Σαπφώ* ασπάζεται την *Οραίαν Κέρκυραν* και λυπείται πού δεν την βλέπει. Η *Μαρουσιώτισσα* διαφωνεί προς την *Αδραν* τού *Δρόσο* με παρακαλεί δε να της έπω ότι από το ποίημα ή *Νοικοκυρόλλα* προτιμά το ποίημα ή *Γυμναστική* το όποιον εύρίσκει εις τον δεύτερον τόμον μου. Το *Βουχο* *Αεράκι* ζητεί το *Άληθές όνομα* ή τον τόπον της διαμονής του *Ταπεινοθ* *Ίου*. Η *Ίωρίς* αντασπάεται τον *Κοραήν* και τον συγχαίρει διά τος λαμπράς του εξετάσεις. Ο *Χρυσός Αιδν* συγχαίρει διά τον προβιθασμόν των *Παγωμένων Όκειανν* και τον *Χιονισμένον Τυμφοσιόν*. Ο *Άνδρείος Ήπειρώτης* ζητεί το όνομα του *Μαντείον της Δωδώνης*, εις το όποιον και έφιερώνει τον *Σκοπόν* του. Το ίδιον του όμως δεν ειμφορεί να τ η είπ η. Η *Αττική Νότ* ασπάζεται την *Έλληνίδα Καλλιτέχνη* και την *Κερκυραϊκήν Μέλισσαν*. Το *Μαντείον της Δωδώνης* ζητεί το όνομα της *Μαρουσιώτισσας* διότι υποθέτει ότι την γνωρίζει.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει προς τους φίλους της: *Έσπερον* του όποιου έλαβε το έπιμύθιον ή κρίσις θα δημοσιευθ ή εις το προσεχές. *Έλληνίδα Καλλ. τέ. νίδα*, *Λεοντόκαρδον Λεωνίδαν* *Λευκήν Περιστεράν*, *Χρυσόν Αιδνα*, *Γόρδιον*, *Άνθισμένην Πεδιάδα*, *Ίωρίδα* (να μη έχ η κανένα διαταγμόν και να μου γράψ η όσον συχνά θέλ η), *Ποιήτριαν Σαπφώ* (τά φυλλάδια πού ζητεί τιμώναι προς 15 λεπ. έκαστον). *Καλόν Γείτονα*, *Φαίθοντος*, κλπ. κλπ.

Εις τας επιστολάς τας όποιας έλαβα μετά την 13 Ιουλίου ή απαντήσω εις το επόμενον φυλλάδιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' όσους στέλλονται μέχρι 20 Αυγούστου έ.έ

375. *Αναγραμματισμός.* Ζών ειμαι, κ' εις τας πόλεις κατοικώ με τους ανθρώπους. Αν με αποκεφαλίσ ης και με αναγραμματίσ ης. ζών άλλο θέ να γίνω τρέχον εις έρημους τόπους.

374. *Στοιχειόγραφος.* Το έφιλον αν βγάλ ης και έγραψ ης επάνω εις αυτό παιζω κυνηγητό.

378. Τρίγωνον

Το πρώτον και το δεύτερον ζώα πολύ ταχία. Ός τρίτον μου ζητήσατε αρχαίον βασιλεία. Όταν καθή το τέταρτον, το πάν σκότος καλύπτει. Το πέμπτον του τριγώνου μου άντωνυμία κρύπτεται. Και μοναχ ή της ή ούρα συρίζει τελευταία.

376-377. Μαγικών γράμμα.

Δι' αντικαταστάσεως ενός ομοιόητου γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων διά δύο γραμμάτων, πάντοτε των αυτών, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

Αστί, νούς, Πάρος, ποίος, οίνος.

378. Αντίθετα.

Διά των αρχικών γραμμάτων των αντίθετων των κάτωθι λέξεων σχηματίσων αρχαίον γνωμικόν εκ δύο λέξεων.

Φώς, αγαθός, πόλεμος, χαμηλός, λαμπράν, άποκρίνομαι, Ισταμαι, ξηλόνω, δαίμων, άδικός, δυστυχής, βλάπτω, βραδύνω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντεταμένον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ής τ η κατ'έχον παιδικόν περιόδικόν σύγγραμμα, ελήθετο παρασθέν εις την γάμον ήμων δημοσίαις, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ής ενάγνωσμα έρίστον και χρησιμώτατον εις τος παιδάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ.χρ. 8 Δι' συνδρομάλ άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προκληρωτάι δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Άθήναις Όδός Αϊδίου, 119, Ιγαντι Χρυσοσσηλαωτίσσης Έτος 1890.— Άριθ. 29-30 Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ο. Έν Άθήναις την 27 Ιουλίου 1896

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΝΙΑ! εφώναξα. Πού είσαι, Άνανία; Ο ψυχογυϊός μου εισήληεν εις το γραφείον και πριν τ η είπω τίποτε ακόμη, άμα είδε τον γιγαντι-αϊον σωρόν των επιστολών επί της τράπέζης μου, εψιθύρισε: — Θα γίν η η δευτέρα Κυριακή; — Ναι, είπα. Μεθαύριον δέχομαι εις το γραφείον μου. Άλλά τί έπαθες, Άνανία; Διατί διατάξ ης; Πώς, δεν σ' ευχαριστεί αυτό το πράγμα; Ο Άνανίας έγινε κατακόκκινος. Άλλά το στόμα κλειστόν. — Μα θα όμιλήσ ης, τέλος πάντων, Άνανία; Ο ψυχογυϊός μου εψιθύρισε πάλιν όλίγας λέξεις, από τας όποιας δεν ένόησα τίποτε. Όλίγον έλειψε να θυμώσω, όταν επί τέλους άπεφάσισε να εξηγηθ ή. — Θα σας το πω, κυρία Διάπλασις, πρέπει να σας το πώ. Η Κυριακή σας με τρομάζει. Πάλιν δ κ. Ρ*

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893) Η πρώτη περίοδος της «Διαπλάσεως» αποτελείται εκ τόμων 24, των όποιων ή τιμή ποικίλλει ως εξής: Α'.—Προς δραχμήν 1 έκαστος διά τους έν Άθήναις, δραχ. 1, 10 διά τους έν ταίς Έπαρχίαις και φρ.χρ. 1 διά τους έν τώ Έξωτερικώ, έλευθεροί ταχυδρομικών τελών, τιμώνται οι έπό-μενοι 16 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος. Β'.—Προς φρ. 2, 50 έκαστος πωλούνται οι έπόμενοι 6 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμάται ο 10ος τόμος, πλησιάζων να εξαν-τληθ ή, όπως εξηγηθή ηδη ο 2ος πωληθέντων των τελευταίων αυτού έκατόν αντιτύπων προς 10 φρ. Σημειωτέον ότι και εκ των 16 τόμων της δραχμής οι βαθ-μύρον εξαντλούμενοι θα υπερτιμηθώσι και αυτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (από του 1894) Δύο τόμοι της δευτέρας περιόδου εξέδόθησαν μέχρι τούδε ήτοι: Τόμος 1ος της Β' περιόδου (1894) τιμάται φρ. 7 Τόμος 2ος της Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγέλαι μετ ά του άντιτίμου (δεκτού και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθύνονται δι' επιστολής συστημένης προς τον κ. Ν. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, έκδότην της «Διαπλάσεως» Όδός Αϊδίου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Εις τους λαμπρούς και άφθόνας εικονογραφημένους τούτους τόμους (άν έκαστος είνε ανεξάρτητος των άλλων, άποτελών άυτοτελές βιβλίον) έκτός της άλλης παικίλης, τερπνής και μορφωτικής αυτών όλης, έμπριέρονται και τ ά εξής διδακτικά και επαγωγότατα ήθικά μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο Άνοικτόκαρδος, έν τώ 6ω τόμω. — Οι Τρείς μικροί Σωματοφύλακες, έν τώ 7ω και 8ω. — Ο Βρόχος των Γλάρων, έν τώ 9ω. — Ο Μικρός Ήρωας, έν τώ 10ω. — Η Κόρη του Γερσομά, έν τώ 11ω. — Ο Ιωάννης Καστέρας, έν τώ 12ω, 13ω και 14ω. — Το Κερβάνιον έν τώ 13ω και 14ω. — Δι' Διετείς Διακοπαί έν τώ 15ω και 16ω. — Ο Πλοίαρχος έν τώ 17 και 18ω. — Η Γυφοπούλα, έν τώ 19ω και 20. — Η Άδελφούλα μου έν τώ 20ω. — Οι Καλοί άνθρωποι, έν τώ 21ω. — Ο Μικρός Άδρός, έν τώ 22ω. — Ο Κληρονόμος του Ροβινσώον, έν τώ 23, 24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Έν τώ 1ω τόμω, (1894): — α.) Η Πριγκίπισσα Ροζάλλα. — β.) Τα Παθήματα του Γιαννάκη Σωπαρ. — γ.) Ο Μικρός Κόμης. Έν τώ 2ω τόμω, (1895): — α.) Έν Οικογενεία. — β.) Οι Τέσσαρες άδελφοί. — γ.) Μαύρη και Άσπρος.